

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Górasza a členov senátu JUDr. Vladimíra Maguru a JUDr. Sone Mesiarkinovej, v právnej veci navrhovateľa : **M. L.**, bývajúci v T., proti odporkyni : **M. I.**, bývajúca v T., v dovolacom konaní zastúpená P. T., advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom v B., **o určenie vlastníctva**, ktorá vec sa viedla na Okresnom súde Topoľčany pod sp.zn. 4 C 86/01, o dovolaní odporkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 13. marca 2008 sp.zn. 8 Co 220/2007, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie v časti smerujúcej proti zmeňujúcemu výroku rozsudku Krajského súdu v Nitre z 13. marca 2008 sp.zn. 8 Co 220/2007 o veci samej **z a m i e t a** .

Dovolanie proti výroku rozsudku Krajského súdu v Nitre z 13. marca 2008 sp.zn. 8 Co 220/2007 o trovách konania **o d m i e t a** .

Navrhovateľovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Topoľčany (súd prvého stupňa) rozsudkom z 22. októbra 2004 č.k. 4 C 86/01-148 zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal, aby súd určil, že je výlučným vlastníkom „tej časti nehnuteľnosti zapísanej v KN Katastrálneho úradu N., Správa katastra T., v LV č. X. k.ú. T., ako parc.č. X. - trvalé trávne porasty vo výmere X. m², ktorá časť je

na geometrickom pláne znalkyne Ing. Y. S. zo dňa 5. apríla 2004 č. 4 C 86/01, ktorý je súčasťou jej znaleckého posudku č. X. zo dňa 23. apríla 2004 označená ako parc.č. X. - trvalé trávne porasty vo výmere X. m².“ Navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť na účet súdu náhradu trov štátu v sume 1 598,-- Sk a odporkyni, na účet jej zástupcu, náhradu trov konania v sume 30 744,-- Sk, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Na odôvodnenie svojho rozhodnutia súd prvého stupňa uviedol, že Výmer vydaný Povereníctvom pôdohospodárstva a pozemkovej reformy podľa § 1 ods. 1 nariadenia č. 104/1946 Sb.n. SNR o vlastníctve pôdy pridelenej podľa nariadenia č. 104/1945 Sb.n. SNR v znení nariadenia č. 64/1946 Sb.n. SNR o konfiškácii a urýchlennom rozdelení podôhospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa (ďalej len „Výmer“), vydaný 8. mája 1948, z ktorého navrhovateľ vyvodzoval vznik vlastníctva svojich právnych predchodcov, a po nich svojho výlučného vlastníctva, nie je platnou listinou, pretože nespĺňa vtedajšími predpismi požadované náležitosti. Neobsahoval totiž údaj o prídellovej cene, hoci nešlo o bezodplatné pridelenie majetku. Predmetný výmer považoval len za pracovný návrh prídellového konania, čo vyvodil z toho, že v konečnom prídellovom pláne právni predchodcovia navrhovateľa uvedení už neboli. Naostatok navrhovateľ nepreukázal ani to, že jeho právni predchodcovia zaplatili prídellovú cenu za nehnuteľnosti, ktoré im mali byť pridelené.

Krajský súd v Nitre (odvolací súd), na základe odvolania navrhovateľa, po zrušení jeho skoršie rozsudku dovolacím súdom, rozsudkom z 13. marca 2008 sp.zn. 8 Co 220/2007 rozsudok súdu prvého stupňa (znova) zmenil tak, že určil, že „navrhovateľ je vlastníkom tej časti nehnuteľnosti zapísanej v katastri nehnuteľností Katastrálneho úradu N., Správa katastra T., v LV č. X. kat.úz. T., ako parc.č. X. - trvalé trávne porasty vo výmere X. m², ktorá časť je na geometrickom pláne znalkyne Ing. S. zo dňa 5. apríla 2004, ktorý je súčasťou jej znaleckého posudku č. X. zo dňa 23. apríla 2004, označená ako parc.č. X. - trvalé trávne porasty vo výmere X. m² v celosti“. Odporkyni uložil povinnosť zaplatiť na účet súdu náhradu trov štátu v sume 1 000,-- Sk a navrhovateľovi, jeho zástupcovi, náhradu trov konania v sume 20 022,20 Sk, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Na rozdiel od súdu prvého stupňa mal odvolací súd za to, že Výmer spĺňa náležitosti listiny preukazujúcej vlastnícke právo právnych predchodcov navrhovateľa, je vydaný príslušným štátnym orgánom s konkrétnym vymedzením prídelu a prídeltcov, keď ustanovenie § 1 ods. 1 nariadenia č. 104/1946 Sb.n. SNR umožňoval vydať prídely ešte pred zaplatením prídellovej ceny s tým, že prídellová listina s poukazom na § 1 ods. 2 citovaného nariadenia je verejnou

listinou, zakladajúcou vlastníctvo prídelcov. Vychádzajúc tiež z informácie Štátneho archívu v N., že v prídelovej listine je vložené oznámenie ONV odboru poľnohospodárstva z 22. januára 1966 č. V. J. L. a manželke S. rod. K. o odpise nedoplatku na prídelovej cene za stavebný pozemok (vychádzajúc z Výmeru jednalo sa o parc.č. X., B. X., stavebný pozemok o výmere X. ha), ktorý bol vyvlastnený pre K. T. na výstavbu bytov v kat.úz. T., dospel k záveru, že prídelová cena bola určená. Zo znaleckého posudku a geometrického plánu Ing. S. mal odvolací súd za preukázané, že časť parcely č. X. zapísaná na LV č. X. pre kat.úz. T., v uvedenom GP označená ako parc.č. X. – trvalé trávnaté porasty vo výmere X. m², je vytvorená z pôvodnej pozemnoknižnej parcely č. X. z pozemnoknižnej vložky č. X.. Po objasnení veci znalkyňou Ing. Y. S. na pojednávaní odvolací súd nevidel dôvod pre pochybnosti o správnosti jej znaleckého posudku, ako aj jeho súčasti, geometrického plánu č. 4 C 86/01 zo dňa 5. apríla 2004, ktorý bol úradne overený podľa § 9 zák.č. 215/1995 Správou katastra v T. dňa 16. apríla 2004. K námietke odporkyne, že navrhovateľ, resp. jeho právni predchodcovia, sa vzdali prídelu v roku 1953, odvolací súd uviedol, že takýto dôkaz predložený nebol. Údajná zápisnica z 21. apríla 1953 (ktorá sa ale nezachovala) spísaná na MNV T. by bola v tomto smere bez právneho významu, nakoľko odnímať pridelený majetok mohlo iba Povereníctvo Slovenskej národnej rady pre pôdohospodárstvo a pozemkovú reformu v prípade, že prídelca nehospodáril so starostlivosťou riadneho hospodára na pridelených pozemkoch (§ 23 ods. 2 nariadenia č. 104/1945 Sb.n. SNR). Vzdanie sa prídelu na MNV preto nemohlo privodiť žiadne právne účinky. Podľa odvolacieho súdu nemožno tiež opomenúť, že v časoch socializácie dediny bolo bežné vnesenie majetku do JRD, čo však nikdy neznamenalo vzdanie sa vlastníctva.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala včas dovolanie odporkyňa. Navrhla rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Uviedla, že dovolanie podáva z dôvodov podľa § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. Namietala nesprávne právne posúdenie otázky platnosti Výmeru odvolacím súdom, keď Výmer považoval za „perfektnú“ listinu preukazujúcu vlastnícke právo prídelcov. Bola toho názoru, že nedostatok určenia prídelovej ceny, ak nejde o bezplatne pridelený majetok, spôsobuje právnu „neperfektnosť“ Výmeru a takýto Výmer nemôže byť vkladuschopnou listinou, na základe ktorej možno nadobudnúť vlastnícke právo. Súčasne poukázala na rozpor vo Výmere, pokiaľ ide o označenie orgánu, ktorý ho vydal (Povereníctvo pôdohospodárstva a pozemkovej reformy v B.) a odtlačkom pečiatky (8. pracovná skupina Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy v T.), ako i na neidentifikovateľný podpis bez predtlačeneho označenia

podpisujúcej osoby pri texte povereník. Z týchto dôvodov Výmer považovala za nulitný akt, ktorý nemôže mať žiadne právne účinky. Ďalej vytykala odvolaciemu súdu, že nevzal do úvahy jej námietky proti znaleckému posudku Ing. Y. S., ktorého súčasťou bol geometrický plán, ktorý pridelenú parcelu lokalizoval úplne inak než ju žiadal navrhovateľ určiť do vlastníctva v pôvodnom návrhu opierajúcom sa o geometrický plán Ing. O.. Nesúhlasila ani so záverom odvolacieho súdu v otázke vzdania sa prídely právnymi predchodcami navrhovateľov. Pokiaľ ide o výrok rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania, ani v tejto časti nepovažovala napadnuté rozhodnutie za vecne správne; podľa nej mal odvolací pri rozhodovaní o náhrade trov konania aplikovať ustanovenie § 143 O.s.p.

Navrhovateľ sa k dovolaniu odporkyne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), postupujúc podľa predpisov účinných od 15. októbra 2008 (prechodné ustanovenie § 372p ods. 1 O.s.p. k úpravám účinným od 15. októbra 2008 na základe zákona č. 384/2008 Z.z.), po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená advokátom proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a dospel k záveru, že dovolanie odporkyne nie je dôvodné.

Vzhľadom na niektoré dovolacie námietky odporkyne (odvolací súd nesprávne hodnotil posudok znalkyne Ing. Y. S., dôkazy o vzdaní sa prídely právnymi predchodcami navrhovateľa a pod.) považuje dovolací súd za potrebné pripomenúť, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“, ale je *mimoriadnym* opravným prostriedkom určeným na nápravu *len* výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/, b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených odvolacím súdom, tak ani prieskumu ním vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 ods. 2, 3, 4 O.s.p. v znení do 15. októbra 2008, teraz § 213 ods. 3, 4, 5 O.s.p.). Dovolací súd nie je všeobecnou tretou inštanciou, v ktorej by mohol preskúmať akékoľvek rozhodnutie súdu druhého stupňa. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už

len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu, nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať, ako je zrejmé z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní (§ 243a ods. 2, druhá veta O.s.p.).

Podľa § 241 ods. 2 O.s.p. dovolanie možno odôvodniť len tým, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi a obligatórne sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p., a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 242 ods. 1 O.s.p.). Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale aj podľa ich obsahu.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným).

Odporkyňa vady konania v zmysle § 237 O.s.p. v dovolaní výslovne nenamietala a v dovolacom konaní žiadna z týchto väd ani nevyšla najavo.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnúť aj vtedy, ak ju dovolateľ nenamietala, je procesná vada, ktorá, na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p., nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej základom je porušenie iných procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Iné vady, mimo väd uvedených v § 237 O.s.p., sú spôsobilým dovolacím dôvodom len za predpokladu, že mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Medzi také vady patrí skutočnosť, že rozhodnutie odvolacieho

súdu vychádza z neúplného alebo nesprávne zisteného skutkového stavu veci z dôvodu, že súd pri vykonávaní dokazovania nepostupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, že odvolací súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z iného skutkového základu než súd prvého stupňa bez toho, že by postupoval podľa § 213 ods. 2 O.s.p. v znení do 15. októbra 2008 a pod.

Z dovolania odporkyne nevyplýva, akú inú vadu konania súdov nižších stupňov, majúcu za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, má na mysli, keď uvádza, že dovolanie podáva aj z dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. Preskúmaním rozhodnutia odvolacieho súdu a konania, ktoré mu predchádzalo, dovolací súd nezistil, že by konanie odvolacieho súdu bolo takouto vadou, majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, postihnuté. Ak mala odporkyňa na mysli, že táto vada spočíva v procesnom pochybení súdu, keď nesprávnym vyhodnotením vykonaných dôkazov dospel k mylnému záveru o opodstatnenosti návrhu, ktorý záver, podľa odporkyne, odporuje výsledkom vykonaného dokazovania, nejde o vadu, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie veci a ktorá by v takomto prípade naplňovala predpoklady dovolacieho dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. Spôsobilým dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. nie je nesúhlas dovolateľa s vyhodnotením dôkazov odvolacím súdom (porovnaj R 42/1993). Nepripustnosť takého dôvodu je daná charakterom dovolacieho konania, v ktorom sa už dôkazy nevykonávajú (§ 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.), a tak ani neprislúcha dovolaciemu súdu, aby prehodnocoval dôkazy vykonané v základnom konaní (viď aj dôvody uvedené vyššie).

Jediným odporkyňou uplatneným dovolacím dôvodom, ktorý je z hľadiska § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. prípustný, je, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Odporkyňa tento dovolací dôvod spája s nesprávnym hodnotením Výmeru Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy v B.. z 8. mája 1948 č. 1701/1948 odvolacím súdom a tento považuje za nulitný akt.

Dovolací súd má za to, že v danej veci nemožno akceptovať takéto tvrdenie odporkyne a označiť predmetný Výmer za nulitný akt.

V predmetnej veci odvolací súd posudzoval platnosť a záväznosť Výmeru z hľadiska jeho súladnosti s nariadením č. 104/1945 Sb.n. SNR o konfiškovaní a urýchlennom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského

národa v znení neskorších predpisov a dospel k záveru, že ide o prídellové rozhodnutie, ktoré má charakter verejnej listiny, čoho dôsledkom bolo nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v ňom uvedeným, a to napriek tomu, že Výmer neobsahuje určenie prídellovej ceny a predpokladá jej neskoršie určenie. Dovolací súd tento záver odvolacieho súdu považuje za správny, stotožňuje sa s ním a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré si v celom rozsahu osvojuje. Naviac, dovolací súd považuje za potrebné v tejto časti uviesť, že správnosť Výmeru a jeho súlad s vtedy platnými predpismi nie je možné v súčasnosti preskúmať a takýto správny akt treba považovať za právny akt bezchybný, z ktorého musí súd v zmysle § 135 ods. 2 O.s.p. vychádzať. Ani v prípade, ak by rozhodnutie vydané na to oprávneným orgánom vykazovalo vady, nemožno takéto rozhodnutie označiť za nulitný (neexistujúci) akt. Za nulitný akt totiž možno považovať len taký akt, ktorý bol vydaný nepríslušným orgánom štátnej správy, teda nad rámec právomoci toho-ktorého orgánu. Pokiaľ bolo rozhodnutie vydané v rámci právomoci príslušného orgánu, jeho zákonnosť je možné preskúmať len procesným postupom v rámci správneho súdnictva; nepodlieha však preskúmaniu všeobecným súdom. K rovnakému záveru dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozsudku sp.zn. 4 Cdo 123/2003, ktorý bol uverejnený v časopise Zo súdnej praxe pod č. 44/2004, v ktorom vyslovil názor, že výmery a prídellové listiny, ako verejné listiny, boli aj sú v súčasnosti dokladmi o vlastníctve prídelcov k prideleným nehnuteľnostiam a sú vkladuschopnými listinami, že mimo rámec správneho súdnictva všeobecný súd nie je oprávnený skúmať vecnú správnosť správneho aktu, že ho môže preskúmať len so zreteľom na to, či ide akt nulitný (ničotný), ako i to, že nulitným aktom je správny akt vydaný tzv. absolútne vecne nepríslušným správnym orgánom. Ten istý záver zaujal Najvyšší súd Slovenskej republiky tiež v rozsudku sp.zn. 5 Cdo 110/2000, ktorý bol uverejnený v časopise Zo súdnej praxe pod č. 40/2001, ako aj v rozsudku z 27. novembra 2007 sp.zn. 2 Cdo 337/2006, obdobne aj v uznesení sp.zn. 4 SŽ 88/1995, ktoré bolo uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 65/1995 a v uznesení sp.zn. 4 SŽ 34/1997, ktoré bolo uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 77/1998.

V danom prípade je nepochybné, že J. L. a jeho manželke S., rod. K., právnym predchodcom navrhovateľa, bola Výmerom Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy v B.. z 8. mája 1948 č. 1701/48 podľa § 1 ods. 1 nariadenia č. 104/1945 Sb.n. SNR v znení nariadenia č. 64/1946 Sb.n. SNR pridelená, okrem iného, aj sporná nehnuteľnosť. Predmetné rozhodnutie aj podľa názoru dovolacieho súdu má charakter verejnej listiny, bolo

vydané orgánom na to podľa zákona oprávneným a v medziach jeho právomoci, je právoplatné a vykonateľné, a preto ho treba považovať za právne perfektné, a to bez ohľadu na prípadnú vecnú nesprávnosť, ktorá nemôže byť v súčasnosti skúmaná všeobecným súdom; u predmetného rozhodnutia platí, že sa prezumuje jeho správnosť. Pokiaľ odporkyňa v dovolaní tvrdí, že Výmer nebol vydaný na to oprávneným orgánom, dovolací súd toto tvrdenie považuje za zavádzajúce z dôvodu, že z Výmeru nepochybne vyplýva, že bol vydaný oprávneným orgánom a podpísaný vtedajším poverenikom pôdohospodárstva a pozemkovej reformy Dr. F..

Nakoľko z obsahu spisu nevyplýva, že by došlo k zrušeniu Výmeru alebo k strate alebo obmedzeniu vlastníckeho práva spornej nehnuteľnosti právnych predchodcov navrhovateľa, možno uzavrieť, že rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým zmenil rozsudok súdu prvého stupňa a návrhu vo veci samej vyhovel, treba považovať za vecne správne; odporkyňa neodôvodnene namietala, že toto rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Keďže v konaní neboli zistené vady uvedené v § 237 O.s.p. a konanie nie je postihnuté ani inou vadou, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), Najvyšší súd Slovenskej republiky jej dovolanie podľa § 243b ods. 1 O.s.p. rozsudkom zamietol.

Pokiaľ odporkyňa vo zvyšnej časti dovolania výslovne napadla aj výrok rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania, touto časťou dovolania napadnuté rozhodnutie má povahu uznesenia (viď § 167 ods. 1 O.s.p.); prípustnosť dovolania proti nemu vylučuje ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. Dovolanie v uvedenej časti bolo preto potrebné odmietnuť podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

Z týchto dôvodov bolo rozhodnuté o dovolaní odporkyne tak, ako je to uvedené vo výrokoch tohto rozsudku.

V dovolacom konaní navrhovateľovi vzniklo právo na náhradu trov konania proti odporkyni, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd mu ale napriek tomu náhradu trov konania nepriznal, pretože v dovolacom konaní mu žiadne trovy nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 17. júna 2009

JUDr. Ladislav Górasz, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Nina Dúbravčíková